

Cap. 009 (A)

Historial por a

Una lala perdida

Huelga de la guerra

Huis Capicola

CAP. 009 (Z)

Nuia Calat periduct

= Kirel-ha =

20 October 1938

~~Wagner: Beethoven~~

Vita Wilder: Beethoven, la vie et
son oeuvre

Jean Chantavine: ~~Beethoven~~

Wasieleski: ~~Beethoven~~

Schumann: ~~Beethoven~~ sur le ~~musicien~~
le musicien

Le Chant: Les musiciens
celebres

CAP. 009 (4)

by mail

II

I 1

Juliol. Mit. Per a precisar més, cal
 est precisar: les nou de la nit, quan es
 cara, l'augment de la temperatura, ja que les
 menins, de l'obscureta, resta una pat-
 da o un plaer diurne. El rellotge del
 menjador - adonant a l'entorn - deixa
 anar la nova ~~campesada~~ vint metal-
 líques, que després se repetixen el rellotge
 de Salpis del ventar - segurament tan-
 be comprat a l'entorn. El nostre sistema
 de vendes, sempre, es una presa de, i a-
 mi, o els a un altre, un altre pot ser
 re tant tant tant i tant confus com
 un una ou... - del pis del ventar - per
 ret de vents que fan de la casa tan-
 tant, que fan impossible l'entorn d'in-
 timiditat i l'isolament - les repeteix.
 i el del pis del ventar - a la la per-
 tu a cada repa - i el del pis de lais
 i el del salt. Després d'una pausa
 ben, reprenen les campanyes de les explotacions
 uns uns de repa.
 a l'hivern, de la casa de la casa de la casa

[illegible]

una manera massa primària i instintual
i la del plaer i el ric i un altre món. La
misèria es fecunda. El plaer es estèril.
El pobre s'ajunta per a donar fill
al treball, a la misèria i a la guerra. El
ric s'uniex per a produir l'aura
que, com succeï, deixa un amarg
reput de rendia.

Salvador no pertany al món del ric.
Salvador desconeix el luxe i, per tant, el
plaer físic. Coneix i absorbeix, però, molt
plaer d'ordre espiritual que desconeixen
molt rics. Salvador es un bon estudiant
i treballa. De fa molt anys, en un bon
S'elaborat en el món del ric i la
pecialitzat en el món del ric i la
ble de luxe que menja el món del ric.
i que mai no marcan la seva tra-
humil. Molt repa, en el món del ric
un magnífic història de l'home, un
taule Chippendale, un amic René.
ment, pensa que ell tindria més
dret que ningú a posar aquells mo-
les ~~contants~~ creat amb tant d'aura
i pensa:

- Qui sap a quines mans ~~per~~ grollers
de diners que no s'aniran a perdre.

Després, però, com no es un amic a
mour i ~~perdre~~ ^{exposar al risc} que la veritable felicitat
existeix en taler limitat-re, en un

demana massa més a l'ind.

Salvador viu amb la senyora en
un pis d'un carrer de la barriada de
l'aci, can a la muntanya. L'inter-
ior d'aquesta casa és molt bonic, la senyora
és una dona de bé, i el seu marit, un home
de bé, amb una gran casa, i una gran
patena. Naturalment, no es tracta d'un
pis luxós i confortable, amb hall, sala de un-
ta, menjador d'hivern i d'estiu, etc., etc.
Però no té un no té ni balcó, car no es tracta
d'un pis propiament dit, sinó d'un pis
senyalat, pis. És una casa creada per les exigen-
cies de l'exces de població i, tot i així, perquè
hom s'hi pot viure i viure que es
pue no tenir compte correcte ni auto-
nòmic per bé veure de qual se'n mane-
ra. R. X.

El propietari del pis que en aques-
ta barriada de l'aci habita amb la
senyora - Salvador té per una exco-
lona a l'exterior: ampla i graciola perspec-
tiva de terra, terra amb fons de pa-
rall i jardins, jardins fets entre
quatre parets i muntanyes que semblen
la selva de paisatge de la font de ciutat.
Col·lectors, tant Pere Martí, Vallès...
I els altres de l'altre pis, tenen
balcó al carrer i tot el seu mobiliari.

- clau que sembla veïen de les humanitats
 existents i no de la finestres - amable, aco-
 llidor, la cambra més forta i reduïda - malgrat
 que de reduïdes en son tot - es el rebedr,
 moblat amb una banqueta, un penjo robes,
 i un mirall. La mare, murmurant, diu que, en
 tot d'un rebedr, es un rebedrer.
 - atthament, - espereix - com que no hem de
 rebre païes visites ja està bé.

Al rebedr s'obren un bon paradís i la cam-
 bra de dormir de la mare. L'ella s'ha
 triat per a estar més prop de la porta del
 pis i saber a primera hora retirar el fill
 - quan, alguna nit, ~~va a dormir~~ ~~amb~~ ~~un~~ ~~no~~,
 com que païes no passa mai - o per a llevar-se
 a l'horari i trèmpen a l'horari. El fill de la mare
 ne s'el noble més important i l'heret de la casa de
 la víspera per salvar i el, repen, el noble que l'heret
 amb un país. El atthament de la mare, de mirant i ~~com~~
 trovis.

Unes ptes del Pireneu, la Costa Brava i el Mont-
 any - ptes d'afecionats - trèmpen la monstrositat de la
 parat del paradís, que finex al menjador, bradat
 per atthament les ptes: la del dormitori de la mare, la
 de la cuina, i la de la galeria, plena de llums.
 El menjador i la cambra més important de la casa, la ~~mare~~
 habitada a la parat hi ha un retrat de Beethoven, una al-
 tre d'Alfred, i un atthament de prop amb una clara.
 brava una una sincera admiració pel genial music de
 Beethoven, del puat, però tantament i amb un sacrifici de
 adquirir de simfonies i alguna sonata, per
 la humilitat d'afecionats de la mare.

- humil per la quantitat, no pas
 per la quantitat - ultra la de Beethoven,
 hi ha música de Mozart, de Ringh. Kr.
 rakiv, de Rottini - "H. Bartók" - i ara
~~concorda~~ popular, de Haydn, de Gluck,
 i alguns cançons populars. Ho hi ha, en
 cançons, res de Wagner. No talment no li place
 la música del ~~Wagner~~ gran amic de l'història de
 França. Ben sincerament que la seva a
 Wagner ~~no~~ es, en la majoria, i no li
 passa per ignorant. El no sent aquest per i enten-
 ta: no em place. Ho es que no s'entengui, no
 la música no es una equació algebraica,
 que no li place.

Al menjador, a més de la prau, hi
 ha un trinxant, la taula de menjar, un
 cadiu, i un armari, ~~no~~ que no es ben bé a
 unu, ~~no~~ més de llibres, cada dia més més de
 llibres.

Que que val la pena de deixar un apartat al
 llibre de talment. Per llibres que heien bon per
 conèixer l'home. i l'home - encara que això
 sembla una afissura tonta de la vida del
 llibre, que en realitat és la vida del llibre-
 ter - mai no es sent tot del tot i de la com-
 panyia dels uns llibres. Per això talment,
 intel·ligent i sensible, podria veurem
 del vell i de la ~~libreria~~ pública i de
 l'home llibre; de la biblioteca del café, i de
 de tota xafardeia i xafardeia, xafardeia.

lions; del cinema, on no abunda
l'ensuïa ni la prau; del teatre, així
de la més selecta com de la més innoble perna,
profan o de la més absoluta fardeta; del
camp d'esport o la plaça de ball, on la
talitat del públic s'humilia com una
infetada.

Aquella enlla - el llibre - era tota
la riqueza de Salvador i ell se'n sentia
orgullós. L'havia anat adquirint lentam-
ent, en bona part en llibres de vell
que eraven més a l'abast del seu cap.
Cada dia, en tornar a casa, es reservava una petita quan-
titat per a llibres. Freqüentava les botigues
de la Diagonal i el Lluçmanes amb una
manera al ^{fin} de la Diagonal del Paral·lel. Ai-
xí entraven cada setmana tres o quatre
llibres a casa i es prestatges s'anaven re-
plint. A la nit, la mare, després de sopar el
plat, s'anava a cosir, a carpin, a fer quatre
voltes d'aquels interminables labris de pun-
tes de fil que s'anaven acabant a les pun-
tes afilades on els llibres - i el fill
l'havia, per a la mare, en venent.

Naturalment, Salvador no tenia cap
universitat. Salvador és un autòdidac-
ta i llegeix sense cap ni cap concepte, en
la arbitrariament. L'interès

La mare exalta i treballa. Se tan en
tan violent interiorment la lectura amb una
pregunta, amb un comentari: la filosofia
d'Otello, el Subte de Hamlet, l'angusti-
xa de Joan Cristòfol. L'interessant de la
la exalta la converses de ^{que} mare i fill no
dediquen a una excusa de novel·la, a
una descripció de paisatge, a un tipus
dramàtic, a un fragment d'història.

Marta veient la mare no sap cap de
reacció d'un permatge, el comentari
d'un història o un assapista,
cosa que mai no li passa amb la mar-
tia o la poesia, que sap més directa-
ment. Plana el fill, auroscament, i

- Si, mare. La que...

Del Joan Cristòfol veu a la mare tot
- cat dir que tal cosa Hegeix molt bé,
sense afectació, amb un accent calid i
apassionat de deli - tot es ent de fic-
ció en premen realitat. y en porta
una fi i tractes d'un veí, o de puat-
rent a l'altre human existència que la
trobat al caner o a la tendra. y així es la
un món de fantasia, molt més inte-
ressant i humilitat que el món real
de la vida de la realitat.

Del Joan Cristòfol, de Romain Rolland

Sant, sin al seu fill:

- Auguste Cuvier és un home com tu
 & Salvador, però en el punt el més
 curiós de la seva vida també s'ammota
 un fill, es sent en una república d'arabes.
 Han-se alliberat que, s'ammota el record
 de Beethoven, Bartók i Romain Rolland.
 Naturalment, Salvador no té estudi
 d'empirista, no ha estudiat humani-
 tat, no té una gran cultura sal-
 vador & un autodidacta: té així sense
 voler ni voler, un xic arbitrariorament.
 & en el seu punt per ex. la república d'arabes,
 Shakespeare - Shakespeare es per ell, els
 per literatura, el per Beethoven es en una
 rima - Molière, ^{Shakespeare} Schiller, Nietzsche, Cervan-
 te, Sant Francesc d'Assís, Zola, ^{Ricardi} Francis Jam-
 es, Guerra penquesa, ^{Shindler} Vigny, Ben de Quai-
 ro, Tolstoi, ^{Dickens} Marapall, Lili, Carducci, Luigi
 Vives, Voltaire, Wassermann, Romain
 Rolland, Barrie, Salter, Bernard
 Shaw, Kuprin, ^{Rafael} Lina, Goethe - en real-
 tat no sent una gran simpatia
 per un no ignora que el seu ideu de Wei-
 mar se'n que "preferia la injustícia
 al senyor - Shelley, ^{Tagore} Hugo, Heine, ^{Sidart} d'an-
 tes catalans, entre Marapall, le des-
 de finimera, de Marcis Oller, de Mariani
 Vainera, de Víctor Català, d'un pocs,
 però molt pocs, però...

(et ses preferences - lat regarda apres. 15
mot et qualifiera d'antisocial, car que a
latrader et deirarin del tot indiferent - van
a Dickens, Balzac, i Shakespeare. Prefereix tu
ric Mann al seu germà Thomas. (meic
del de Nathan ash, Dos Passos, Miguel foult
en traduccions no sempre exactes.

Mentre latrader no llegia per a fer el
savi i no pel noble foy de llegir. Y cada
dia uns i altres, cap tinar de breves le-
tres. Quan he acabat de copiar, men-
te, fumant, espera que la mare acabi
d'ensucrar la cunna - una cunna d'uni-
verta de la pial dice la mare: "tot que
tan el son los i no hem de preparar
grans llangues ... " - latrader entengué el
seu llibre: et que en a la casa de la tempe, es
una ingrat que acara d'adquirir.

~~Latrader latrader i la seva mare
no s'acabava la casa, i per a la pial.
Quan a la pial, a uns d'un petit
palest, hi ha uns nans de la - que
la mare, tanquissim, unen "trete"
amb latrader i uns germans, una dona - "si
te n'has de fer d'ajuda" - uns clavellins,
un parell d'afabresus, un roser~~

a granaco tanta madura - et veient-
pe del llibre i el portubul infiny, amb
acrobis, mariners exotis, aigua deus:

d'elles - e l'encien tot el Hibernes ¹⁵
 de vell. ~~Per d'ell, d'ell, d'ell~~ Quel un d'ells
 hi havia hipat amibat. Per un home
 meuet, ja senecte, amb un cotxe amparat
 com una panxa, amb uns ulls blaus com
 els que feien l'efecte de dos trossos de vi-
 tre enganxats al mir del cotxe, plàstic
 però molt expressiu i ple de simpatia.
 Kerk la tenia tota en sempre, invariable-
 ment amparada. No venia cap Hiberni
 abans no l'havia llegit. El bon, al xero
 o que a ell li semblava bon, el recorre-
 nant al amic. El solent el creuava.
 Havia militat en l'anarquisme, i la polí-
 cia, que no ho ignorava, el ^{conjugava} ~~mostrava~~ ^{per} ~~el~~, pe-
 rò, no en feia cabal, i més d'un
 vegada, havia fet la seva barana de Hiberni
 a vell amic sense perseguit.
 - Perí no el trobaran - seria com a
 jorific el Hiberni el tan més per que
 pot. Per padri i avís no se li encaia en la
 mística. Vivir en un dispostu miséri-
 ma on la dispenca i un fill sen, més
 idiota, o idiota del tot, que el tractaven
 malament. Ell ho amantava perquè
 no li quedava més remei; i le menci-
 pavan. Per xic ataiat de misèria
 ignorava la dona. L'amic ^{mai} no havia de
 trobar cabuda ^{per el seu} ~~per el seu~~ de fore - i el ena-

rament i el llany racional li ven-
 tlaven una cosa abunda. Quan era jove
 amava periòdicament a un determinat
 model, sempre el mateix, i per això
 mena dona que li presentaven.

Deia:

- És una necessitat, com la del menjar
 o el dormir. O, si voleu, una mena d'hi-
 giene.

- Dues i l'aur?

- L'aur és com el moral-les, que no té
 res a veure amb la vida de cada dia.

Una vegada, li presentaven la re-
 vinent, li preguntaren:

- Perquè no us casen?

La pregunta el sorprèn, i ell
 no havia pensat en el casament
 que no li semblava pas, en
 honorables que la prostitució.

Respongué:

- Quina dona? Potser-meu dona-
 cat i per a sempre? No, no és una
 tranquil i massa tènue. És com un
 animal que molt creuen benedic,
 però que està per domestica

El vell libret en afeció a un
 re vell i ha guanyat algun
 diner i el d'altre en petit
 que repalan al amic.

los satírics, carregats de mostassa 11
i d'all i pebre amb els puerils per l'acte
de tot d'humor i el diu.

Una vegada me critic el títol de les
les pàgines d'un diari del vespre - i'elo-
fi era un valor perquè el critic havia
comparat el d'exemplar - i això causà
a l'autor una afecció estranya
deu, molt inquiet.

- Potser si que no ho faig malament
del tot.

II

Salvador esguarant el seu ~~llibre~~ llibre, l'any
davant, en pronunciar-lo, una accen-
tuada morositat al pronunciar-lo, l'ha-
via adquirit amb el seu treball, amb el
diner del seu producte pel seu treball.
Diners que atres ires malament amb
sorg o amb jo o amb firotitat neces-
sària per a donar un objectiu, una so-
nialitat a les vides fíctols.

El llibre Salvador mai no havia es-
tat un pacientador massa fidel del
borsell, de la taverna, del muric hall
infestat amb el tot brutalitat i tot
profecia. La vida de Salvador faia.

rebé no hi havia. Sóns. Jaicabé
no hi havia amics: la mare, tant
i el fill.

I en pensar en la mare girava es-
quena, vers la cuina, on ella acabi-
va de rentar el plat. Veient-hi, rient
hi, murmurant: talment com un marmosat.
al barri el ho deien:

- Sembla, en l'ho de mare i fill, tot
marmosat.

I ella i ell es sentien no solament, pleny
de goig, d'aquest comentari de la gent
del barri.

El fill encara tal cosa mai no exigia
tot: perquè s'acompanyava la mare,
neta i polida, vestida amb bones coses,
car el fill anhel més fervent del món
més era veure-hi la mare i la mare per la
seu i amable el seu fill de vetlla.

Anaven al Palau de la Glòria - on es
feien tan recolliment per a tot hostien-
re i a la imbuït decoració de la sala d'au-
diència - a algun teatre, quan repre-
sentaven de la qualitat, pu' en po-
ques vegades van en el nostre teatre
la imbuït i la lofada estan a l'

ouïe del d'ist.

Mentrestant la mare havia reavat
se entre el plat i, després de mar el
ben mac! del emmentat electic que dei-
xava la mica e de l'opus, apantia al
menjar, aixugant-se la mans, metia i es-
drecava en sempre, aixugant-se les mans.
I murmurava, d'ist al. Hinda. L'guanador d'ist
que responia amb un altre al seu
murmur. Deia; amorosament:
- T'as deia molta estona que no t'ha-
via vist, fill.

I, després d'ist, emprendia una fei-
na quadrada - et corre de la roba al es-
tat o el cisteller de la tupa de viola-
la donant la tupa - i' assua. El fill,
respectuós, demanava:

- T'as que hegiu, mare?
- El d'ist.

I talvolta obria el llibre, per la pa-
gina on heu vist alany per interrupció.
De la lectura, i hegiu...

III

De l'estiu, s'apareix a l'aire per a
aprofitar la fresca, s'apareix a la patina.

A la palencia, a més d'un petit infant
 hi ha uns pocs de bestes - que he ven-
 re, tanagruina, unes "tonetes" -
 amb els: un Mercuri, uns perous,
 una mola - "et qui té mola de l'
 aguda" - uns alfàbreques, uns her-
 tis, un rose, unes clavellines. El Mer-
 curi s'enfich pel fons d'estenda bona
 i fa un so de l'ombra ben d'annun-
 ciat. Els alfàbreques, de nit, entra-
 ven entrats a la casa per a tragitar
 possibles mosquits.

A la part hi ha uns paus amb ocells.
 un passarell, un piner, un cadu-
 nera, un verdum, un bluc, un pasc-
 ro, ~~garcia~~ ~~caja~~ ~~mas~~ (admati, la
 mare netejant els paus, canviava l'
 aigua, posant excels a la petita men-
 sador, mirant que no hi hagués
 poll a les canyes i posant, entre el fons
 de la paia, un fiell blanc i rissat
 d'excelsa. A l'hivern el ventura en-
 tra nit per a que el fred no es malici-
 i ^{minuïment} ~~haver~~ ~~les~~ ~~traces~~ ^{en} ^{trien} fa l'hor del sol.
 La casa es ténia perquè, com el
 passava totes hores fora de casa, fava

amb el seu cant i xenoteig, com
panyia a la mare. Salvador no tenia
cap creia en el sentiment tal qual el
que canten de llibertat. [Hi ha qui, amb
amb gran indignació, blasmen el que
tenen ous negats. Això a Salvador
no li semblava una crueltat ni molt
menys. En llibertat, l'oull està exposat
al cop de pedra, a la mort per la fam
i el fred. Negats i en unes mans am-
noses, no es manca res.

(¿La llibertat, doncs?)

Si es ha de la llibertat? Si es hauria
no hauria que fer-ne i la malmetem
amb les seves males coses, que volen
que en faci'n uns pobres besties?)

al contrari: en veure la mare que
l'ells tenia la mare arribant arri-
va a creure que els ous no han es-
tat mats per a que canten thing
ab ~~per~~ pel pla i per la muntanya,
a les llorens i es jantins, fins per
a cantar, negats, però en les
seus acollides quan les mares han
de passar ~~mentres~~ moltes hores en re-
bels.

Quan Salvador es a treballar i ve
les muntanyes a la mare - ella i el fill

reben popus visites - ~~est~~ ~~de~~ ~~tan~~ ~~no~~ ~~te~~
 la companyia del ocell, que ample-
 nen el pis humil de canturies. Ella
 meix, indistintament, el cantar de
 cada un, i en fa un requit d'obscu-
 ríssim que a ella li fan parèixer defecte
 de desenvolupament: la cadernera canta en
 civir el dia; el pinçà té un aspecte
 que recorda el rostringol; el pasarió,
 de cantar molt igual i repetit, «~~per~~
 no se pensar en en la veu de l'oli en
 una paella al foc; el lluc té tres
 notes, agudes que repeteix amb insis-
 tència saltant de ranya en ranya
 i amb un ab i altre i menys vilsar
 d'alt; el verdum es més precís més
 seriós, es dona més importància, i can-
 ta en un to més precís, tament com
 un professional de l'oratoria que, quan
 parlen, s'escotien; el passaret, amb el
 la positió baixa pit local de rany,
 llança amb el cap el ~~no~~ alt, les veus
 molt lleument aflautades a l'aire.

II

Salvador i la senyora fan una vida
 molt quieta, molt recollida. Ells, ex-
 cepte les anades al mar habitudinàries i per

relatiu cronològicament anades al mar. La
 cat i a les tendes del cinema, mai no m'ha
 rola. Ell, per alguna nit, que tenia un
 mío al sindicat, tampoc, ^{le} ~~se~~ ^{se} ~~se~~ ^{se}
 quan hi havia una vege, algun mo-
 viment revolucionari: el desembre de 1970,
 l'abril de 1971, l'octubre de 1974, el febrer
 de 1975, ~~tampoc~~ ^{tampoc} ~~apunt~~ ^{apunt} 1976, tampoc.
 Algunes nits de dispare, alguna
 tanta familiar, ja men i fill anaven
 al teatre, a algun concert. Això, però, no
 passava sense trinit: perquè el bus concert i
 el teatre, les obres comediants, no eren cosa freqüent.
 Salvada, que no havia viatjat, i que con-
 xia molt deficientment el francès, sabien
 proper cone del teatre estranger: alguna traduc-
 cio d'Ibsen, de Hauptmann, de Strindberg,
 de Björnstén, de ~~Strindberg~~ ^{Strindberg} ~~Strindberg~~ ^{Strindberg} - aquest,
 Ibsen, i Strindberg, hi havien fet una gran
 impressió - i dels moderns Bernard Shaw, Ché-
 relli, Leumann, Richard, Lament... El tea-
 tre espanyol, i el català, hi venien amb l'uni-
 versitat: una fàbrica absoluta, man-
 cat de nervi, sense res ni lloc de sensibilitat, d'
 intel·ligència. Un teatre estèpid creat per
 uns autors estèpids, representat per comedians
 tònics i destinats a un públic estèpid.
 Homes calia. Heic el títol per a sentir la
 nausca més profunda: Hi havia una, i que
da' uestes per el coneixement? He aconseguit a las a

cho, Robert es botig, La papirera,
Los carpinteros, Un millonari del Putxet, La
reina del menjar, La Lucia i la Ramoneta,
 etc. etc. Puig i Fenester, me ben altra, s'havia
 involucrat la política. Ambrosi Carrión, Mi-
 guel de Palot, Adria final, ^{Pompeu Cabrer}, ~~era~~ ^{era} alguns
 altres escriptors de vàlua, per molt poc - que
 no havien volgut o no havien sabut es-
 creure's, certament anecdotat. El jove Jacie-
 té no donaven - segurament no podien-li
 de vida.

Tant més alguna cosa de Manuel Albi,
 d'Alexandre Catana, d'Angel Lázaro, de
 Lluís Laca. Del catalan jove que tenien una
 veritable personalitat no se'n parlava: totes
 les parts el eren fermament barrejades.

Hem a ci, Lluís, perquè sabíem i la veia
 mare, m'hi que el tractes, frequentaven les
 sales de lectura. L'organització de l'obra
 d'organització Pau Casal, alguns executants es-
 trangers... Molt d'interès de saber i d'hi-
 ver, anaven a les matinals de la Banda
 Municipal, i el tot quan en el programa
 per a Beethoven.

Les immediates prenia sabíem llegir-les a
 la mare - ell era un mi lecte, que volia
 tot el contrari d'aquesta part que ^{havia} ~~estava~~
 una rapta - en havent robar. I també

ho preferia la mare que trobava
 que sabedor "ho fien m'is be' que es comen-
 diant". L'autr, l'interpret, li venia a
 afeitar, entenia el tipus al revés de
 com l'havia imaginat l'autr, po-
 pus veperes es raria el paper, vertia
 d'una manera Martiniega, es carac-
 terizava d'una manera absurda
 a través de la lectura que en feia tal-
 vador, la mare veia ~~l'ob~~ el conflicte
 i es persuasos de l'ob. dramàtic d'
 una manera més humana que al
 teatre.

apuntles restes eren el luxe i el goig
 m'is per de mare i fill. Ho tenien
 una casa clara, es moltes mercesaries, m'is
 quantes petites a la casa d'hotelis, no
 mancava el pa a taula, roba per a un
 dia de comprouis - es "Lies de camp-
 m'is" des humils que haurien pertine-
 re als milionaris del Lito. de la Riviera
 de Patin Beate! - uns fibres lalectu-
 ra des parafrases ~~parafrases~~ parafrases
 superabundantes que portaven de pas-
 sions i d'acció sublims. Se persuasos de
 excois i la lectura des qual era com un
 p'ta per la pual v'evadion de la m'is-
 tona vida de cada dia. Ho tenien
 cap m'is aulicis, cap altre Leci.

La sic, si. talvadr en tenia un
atle que emplenava de reguit, d'in-
peristent totes les vees hore: la vida de
la mare.

La mare no era vella - tenia pua-
ranta puatre anys: la gent, puau la
veia mlt amb talvadr d'ien: "les llo de
mare i fill semblen dos enanats" - pe-
no tenia tenia una ratit molt precia,
molt delicada. Havia sofert molt, però,
i es ofiment havia creuat la vea ratit.
Tenia sempre esfantos i panti-
continus, intament de cap, esvaniment

En una dona mes aviat baixa que alt,
ms aviat prima que grossa. Malgrat
haver nascut en un extament molt hu-
mit tenia un aire delicat, fí, ple
de fins, vertaderament superior. Apres
es producia moltes vegades, cosa que
patesa a l'extament que la ripera no e
sempre comstantment amb es d'ien. Que
Holtz, vegades la ripera es la proterin
l'ordinaria, el mal punt irredimible.
Holtz vegades ric ot d'ien me.

I moltes vegades, entre es pobs, entre le
clases d'humil condició social, trobareu
una intel·ligencia, una fier, un
sensibilitat, una creació, un veritable
superior, que no trobem en la gent d'alt
la posició economica. Qualquer ate

o prauvent l'haute p'oussée d'admiration
des deux mondes probabilités que l'homme
intelligent et honnête. et pour ce p'oussée
peut, malgré tout et sans effort que se fait
toujours venir et non sans p'oussée, admiration
recueil. Per ains la riposte, les uns de
la riposte, la p'oussée de deshonour, de con-
fusion, de bestialité. J'en puis et rien que
tamen per se p'oussée et p'oussée de la
riposte. En est aussi velle tergois orientales
l'on est comparat a l'ecrivain, a la matie-
ria feciat. Per ains l'union aristocratie
veritable et la de l'esprit et un travers
d'acier - o un lion d'acier, tout tergois
tout - un superieur a un d'acier
Henry Ford, a un Vose d'acier, a un
Alba, a un Caccia, que s'engouille
de rebre la visite a peu de l'entree
una oficina ~~reue~~ avec et capell po-
tat.

L'entre les berges que, collectes de l'histoire
 i' avec abri. Le cibet. L'oiseau o le vistre, po
 puentes le blots; i' el pati del l'iceu, i
 la mare de l'atradr, la veritablement re-
 nyon en la mare de l'atradr, aqunt le po-
 bu l'iceu que, des del seu llo del in-
 que n'is exalta savi exalta amb repec-
 te i amb encosió le curia de l'ho-
 fant, de l'charpentier, de Rossini;

de Mestreski, de Trump.

La mare de Salvador, la per això
que a la mare de Salvador, les dues
del veïnat hi donaven el tractament
de rector. I el nostre "rector" sempre aca-
mpanyat d'un hermin de
simpatia.

La mare de Salvador tenia un rostre
pàl·lid, en el qual, cronat pel cabell
negre - un rostre verdós que recordava les pin-
tures del Greuge, s'encenia el cell
d'un blau clar, de mirada clara,
que tot ho sabia comprendre i tot
ho sabia perdonar. La boca s'obria sem-
pre en un marisme de tendresa i de
pietat. Les mans, però, eren el que més
anar captava l'atenció, el que més br-
tament ruboritzava la rostre personali-
tat: uns mans que la pobresa no havia
pogut manar; uns mans llargs, fi-
ns, pàl·lids, aristocràtics, d'artista.
Nem un veïna, manicuro, deia:

- La rectora Paulina té mans de gran
rector. Ném al revés de la ~~seu~~ moltes
rectors que coneix, que tenen mans

de busader.

La senyora Paulina verta sempre nos
 les fupus, revers: piers, claus marins, iens.
 El fill, talment un si es tracta d'una
 naurada, volia fer-la anar molt
 mudada, molt ellegant. La mare es
 resistia obstinadament: seguia vestint
 - molt ueta i endrecada, però - amb
 tendrilles.

- Si tanquarà un tacer. Vull que després
 taner, - deia el fill, ~~seu~~ ^{seu} ~~menjar~~ ^{menjar}
 que, malgrat el desig de fer anar ben
 vestida la mare, ho deia per dir-ho.

La mare s'escandalitzava:

- ¿Què? La mare d'un puer?
- D'un ebenista, no fereu bones!
- La mare d'un ebenista, doncs, que
 t'has tret trip?

El fill reia i, rient, l'abraçava, i
 deia:

- Trip de tenir una mare tan bona
 i tan bona com voste.

La mare, després, a la ruina, pla-
 nava de paip, del paip de sentir-se feliç
 amb el fill.

Després de pagar, surten ell i el
-fill i va, la mare - a la casa la filla.
Havia arribat en l'estada - contemplan-
va el retrat del fill.

Kovel-la guerra

Lo del fermans tript de Huen
 del (vnuin - lo de l'home pue es
 venia le purpaciou - lo del sapia -
 lo del faciers arceut per mient de
 guerra -